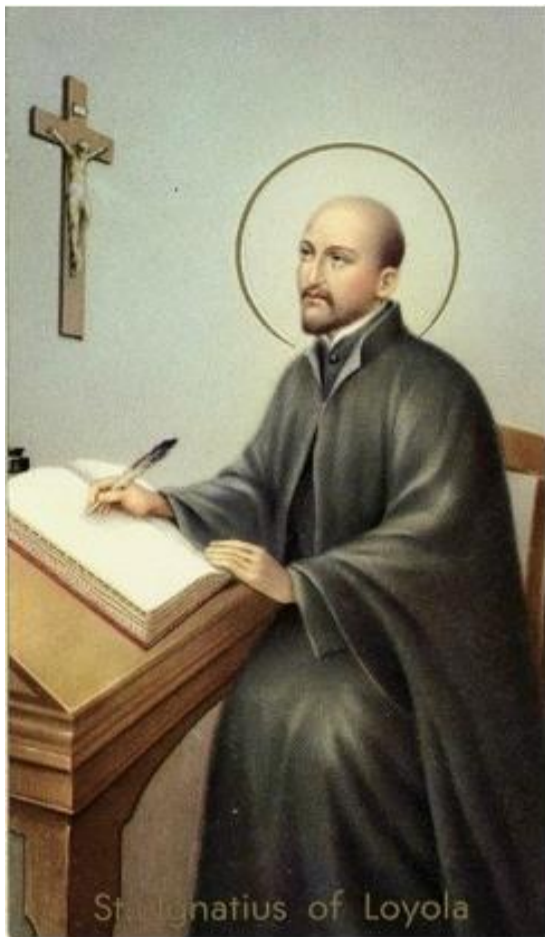

LOYOLAI SZENT IGNÁC

Ignác (Inigo Lopez de Loyola) 1491-ben született Spanyolországban, egy baszk nemesi család 12. gyermekeként. Fiatal korában egy spanyol nagyúr apródjaként, később, mint katonatisztként, dicső jövőről álmodozott.

Harminc éves korában egy ágyúgolyó súlyosan megsebesítette. Sebesült lába, gyógyulása után rövidebb lett, élete végéig bicegett. A hosszú felépülése alatt a kastélyukban olvasnivalót kért, de „csak” Jézus és egy Szentek életéről szóló könyv volt kéznél. Először kedvetlenül lapozgatta őket, de olvasva egyre jobban elámult, s végül egészen e művek hatása alá került. Ekkor indult el az úton, hogy Krisztusnak, az ég és föld Urának szolgálatába álljon.

Hosszú és kalandos volt az út, amíg Ignác felismerte, mit akar tőle Isten. Először a kolostorba vonulást érezte megfelelőnek, de út közben az Isten megértette vele, hogy nem ez az útja, fényt gyújtott lelkében, teljesen megváltozott, másképp kezdte látni a világot. Ekkor született a *Lelki gyakorlatok* című könyve, amely segítségére volt abban, hogy átformálja a világot.

Ezután Ignác, a Szentföldre zarándokolt, hogy ott maradjon hirdetni az Evangéliumot, de felismerte, hogy ez sem Isten akarata. Hazatérve tíz évig tanult és megismertette lelkigyakorlatát másokkal. A hivatalos egyházi körökben gyanakvást váltott ki újszerű apostolsága, a személyes lelki gondozást, amit folytatott, újra meg újra megvizsgálta az inkvizíció, s habár többször börtönbe is került, végül mindig felmentették.

Párizsban tanulva sikerült közösséget kovácsolnia az első társakból, akikkel a pápának ajánlották fel szolgálatukat. Pápai jóváhagyással szerzetesrenddé alakultak „**Jézus Társasága**” néven. Ignác vezette a rendet egészen haláláig. A Jezsuita rend hamar elterjedt egész Európában; Indiában és Távols-Keleten, tagjai számára egyértelmű szabályokat fektetett le: *„Ennek a világnak a dolgait megvetni nem nagy dolog, ellenben az Isten dolgaiban gondatlanul eljárni, az egyszerűen túrhetetlen.”*

Ignác, bár folytonosan betegeskedett, fáradhatatlan volt, semmi nem tartotta vissza attól, hogy Istent szolgálja. *„Ignác Urunk kegyelmével minden erejét latba vetette, hogy nagy dolgokat vigyen végbe, és minden tette csupa tűz volt. Akár a Társaságot nézi az ember, amelyet alapított, akár a Lelki gyakorlatokat, úgy találja, hogy csupa életet árasztó szeretet, csupa lobogás, soha nem nyugvó buzgalom, állandó felhívás és ösztönzés a lelkek tette kész megsegítésére. Nem látjátok, hogy háborúban állunk, hogy a csatatéren vagyunk? Isten szolgája nem lehet lusta!”*

Szent Ignácra semmi sem lehet jellemzőbb, mint életének, a Lelki gyakorlatok egész szellemének és a rendi szabályok fő irányvonalának rövid, de találó foglalata: **Omnia ad maiorem Dei gloriam -- Mindent Isten nagyobb dicsőségére!**

1556. július 31-én véget ért Ignác földi élete, műve, a Jézus Társasága, az öntudatra ébredő és megújuló Egyháznak ez a fontos bázisa ekkor már szilárdan állt, ezer taggal működött.

Ignácot 1622-ben avatták szentté, s ünnepét a következő évben felvették a római naptárba.

